

skatteligning uden nødvendige konsekvenser for de efterfølgende års ligninger, kun vedtoges som gældende for et enkelt skatteår ad gangen. Loven af 19. december 1942 med senere tilkomne ændringer og tilføjelser er for de senere skatteår optrykt ved lovbeholdtgørelse, sidst ved bekendtgørelse nr. 520 af 22. december 1948, der er taget som udgangspunkt for nærværende lovforslag.

Da de særlige konjunkturforskel, der har motiveret en del af lovens midlertidige bestemmelser, fremdeles gør sig gældende, og da andre af disse ligesom de permanente bestemmelser må betragtes som en foreløbig løsning af problemer, der skal løses ved revisionen af skattelovgivningen, er de midlertidige bestemmelser i lovbeholdtgørelsen af 22. december 1948, nemlig §§ 4—8, 10—12 og 16 foreslået opretholdt som gældende også ved ligningen for skatteåret 1950—51, for så vidt angår § 4, stk. 2, og § 5 dog med visse ændringer.

Lovens § 4, stk. 2, fastsætter størrelsen af det i statsskatteoven af 10. april 1922 § 8, stk. 8, omhandlede skattefrie fradrag for børn, der den 1. januar forud for skatteårets begyndelse er under 15 år, og som ikke har midler til at bekoste deres eget underhold.

Som det har været anført under behandlingen af ligningsloven for skatteåret 1949—50 har det spørgsmål været rejst, om den skattelempelse, der ydes gennem de skattefrie børnefradrag, burde gives under en anden form, nemlig gennem en børnetilskudsordning. Man har imidlertid ment at burde blive stående ved den nugældende ordning, indtil hele spørgsmålet herom kan tages op i forbindelse med det samlede forslag til en revision af vor skattelovgivning. Afskaffelse af børnefradragsordningen og overgang til børnetilskud vanskeliggøres af den i vort nuværende skattesystem gældende skattefradragsregel. Bortfalder børnefradraget vil den skattepligtige indkomst stige tilsvarende, og denne indkomststigning vil komme under indkomstbeskatning med de fulde skatteprocenter. Den heraf følgende betydelige skattestigning vil først i det følgende skatteår betyde et forøget fradrag. Til udligning af skattestigningen ville der da i det første år udkræves et kontant tilskud, der ville blive langt højere end man på længere sigt kunne ansætte tilskuddet til, og der ville blive tale om en betydelig udgift for statskassen.

Af de anførte grunde har man foreslået børnefradraget bibeholdt, men forslaget går ud på en forøgelse af den skattelempelse, børnefradraget medfører, dels ved, at fradragsbeløbet er foreslået forhøjet, dels ved,

at aldersgrænsen for indrømmelse af fradraget er foreslået sat op fra 15 til 16 år.

Størrelsen af det skattefrie børnefradrag var fastsat i statsskatteoven af 10. april 1922. Det blev forhøjet fra og med skatteåret 1941—42, og det nåede sin nuværende højde ved udskrivningsloven for skatteåret 1946—47. Under hensyn dels til den siden da stedfundne stigning i prisniveauet, dels til den ved udskrivningsloven for skatteåret 1949—50 gennemførte forhøjelse af de gældende fradrag efter forsørgerstilling må en forhøjelse af børnefradraget for skatteåret 1950—51 anses for rimelig.

For skatteåret 1949—50 beregnedes børnefradragene med følgende beløb:

	For 1 barn	For 2 børn	For hvert barn udover 2 børn
København			
m. v.	500 kr.	1 100 kr.	700 kr.
Købstæder			
m. v.	450 -	950 -	600 -
Landkommuner	400 -	800 -	500 -

Fradragene foreslås for skatteåret 1950—51 fastsat som følger:

	For 1 barn	For 2 børn	For hvert barn udover 2 børn
København			
m. v.	600 kr.	1 300 kr.	800 kr.
Købstæder			
m. v.	550 -	1 150 -	700 -
Landkommuner	500 -	1 000 -	600 -

Spørgsmålet om en forhøjelse af aldersgrænsen udover det 15. år har ofte været debatteret. Det har herved navnlig været anført, at det er blevet mere almindeligt, at børns skolegang og uddannelse fortsættes udover 14-års alderen, og at udgifterne til børnenes underhold og uddannelse tit bliver særlig tyngende netop omkring 15-års alderen.

Som foran bemærket er det en betingelse for indrømmelse af børnefradraget, at barnet ikke har midler til at bekoste sit eget underhold. Denne betingelse har kun ringe praktisk betydning for børn under 15 år. Forhøjer man aldersgrænsen, f. eks. til 18 år, får bestemmelsen stor betydning, idet et betydeligt antal af de personer, der inddrages under fradragsreglen, vil have midler til at bekoste deres eget underhold; antallet vil være forholdsvis mindre for de 15-åriges vedkommende, og stigende for de 16-årige og de 17-årige. Hvis man ikke ville fastholde den nævnte betingelse for at indrømme børne-